

paşasının başbakanından başbakanının paşasına

Oligarşinin AKP'nin başını çektiği kanadı ile statükocu diğer kanadı arasındaki, kimi zaman satranç oyunu inceliğinde, kimi zaman deve güreşi hoyratlığında sürüp giden sınıfsal mücadelede; Cumhurbaşkanlığı seçimi, 367 krizi, 27 Nisan e-muhtırası vs. derken bir noktada kozların yer değiştirdiğine, stratejik üstünlüğün hükümete naklolduğuna, AKP'nin artık sadece hükümet değil, iktidar da olduğuna tanık olundu.

AFŞİN DEMİR

Günlerce bütün ülke gündemini kilitleyen atama krizi, en sonunda Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un Yüksek Askeri Şura meydanını hükümetin muzaffer silahlarına terk ederek, hezimet içinde mevzilerine ricat etmesiyle sonlandı. Orgeneral Işık Koşaner'in Genelkurmay Başkanlığına, Orgeneral Erdal Ceylanoğlu'nun Kara Kuvvetleri Komutanlığına, Orgeneral Hayri Kıvrıkoğlu'nun da 1. Ordu Komutanlığına getirilmesiyle sonuçlanan sürecin tüm aşamaları, yandaşyla-kandaşyla burjuva medya tarafından adım adım takip edildi. Kriz aşıldı aşılmasına, ama eyyam-ı bâhur adı takılan bu korkunç yaz sıcağı yetmezmiş gibi, ekranları ve manşetleri dolduran haki üniformalar, asık suratlar, filanca paşanın CV'sindeki falanca detaylar, içimizi bir kat daha bunaltmaya halen devam ediyor.

Hükümeti devirmeye yönelik propaganda amaçlı internet siteleri kurup yönlendirmekle itham edilen ve Ergenekon savcılar tarafından ifade vermeye çağrılan, Hasan İğsız yerine, 28 Şubat'ta tankları yürüten komutan olarak bilinen Ceylanoğlu'nun Kara Kuvvetleri Komutanlığına atanmasının AKP nezdinde bir zafer olarak nitelenmesi ilk bakışta biraz tuhaf gözükse de, Türk Silahlı Kuvvetlerinin komuta kademesinde darbe işlerine bulaşmamış paşa bulmak mümkün olmadığından olsa gerek, adı geçenin hükü-

met tarafından kötünün iyisi olarak değerlendirildiği ve "İğsız'ın yanında Ceylanoğlu misk-ü amber kalır" denilerek tercih edildiği anlaşılıyor.

Hükümet, giderayak öznesi olduğu bu son krizden de eli böğründe ayrılan İlker Başbuğ karşısında elde ettiği zaferin sarhoşluğunu yaşayadursun, AKP yanlısı ve liberal çevreler ortaya çıkan sonucun "askeri vesayet aşılmasında tarihsel bir dönüm noktası" olduğunda hemfikirler. Nispeten daha makul ve ayakları yerine basan yorumlar yapma gayreti içinde olanlar ise süreçte yaşananların bir normalleşmeye tekabül ettiğini, demokratik rejimlerde olması gerekenin tam da böyle bir şey olduğunu, sivil iradenin ordunun yönetim kadrosunu dilediği gibi belirleyebileceğini, nihayetinde birer devlet memuru olan komutanların bu konuda "teamül"vb. kavramlar ardına sığınarak dayatmada bulunamayacaklarını vurguluyorlar.

Aslına bakılırsa, YAŞ krizinin hükümetin zaferiyle sonuçlanması bizce de, tarihsel olmasa da bir "dönüm noktası" olarak nitelenebilir. Ama liberaller ve hükümet yanlılarıncı işlenen gerekçelerden büsbütün farklı gerekçelerle.

Söylemek istediğimizi biraz açalım. AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana, amiyane tabirle epey "varta atlattığı" malum. Ergenekon, Balyoz, Kafes vs. iddianamelerde yok Agarta, yok Tapınak Şövalyeleri, yok "devrimciler nükleer silahla eylem yapacaklardı" gibi fantezi ürünü pek çok saçmalık bulunsa da, dava dosyalarında yer alan daha elle tutulur bilgi ve belgelerin ortaya koyduğu üzere, ordunun içinde hükümeti devirmeye yönelik ciddi hazırlıkların yapıldığı, birkaç ayrı koldan darbe planlarının hazırlandığı apaçık bir hakikat olarak karşımızda durmaktadır.

AKP iktidarının nispeten kırılğan olduğu

ve askeri-sivil bürokratik burjuvazi ile tekelci sermayenin bunlarla bütünleşmiş kanadı karşısında darbeye açık olarak nitelenebileceği ilk yıllarında, bu partinin "hükümet olduğu, ancak henüz iktidar olmadığı" tespiti yapılmış ve yanlış değildi. Bu dönemde hükümet yanlısı çevrelerin ve liberal aydınların işlemekte olduğu, "Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana olduğu gibi bugün de siyasi irade askeri vesayet altındadır. Dolayısıyla Kürt sorunu, Ermenistan'la ilişkiler, Kıbrıs meselesi vb. başlıklarda izlenmekte olan devlet politikalarından, AKP sorumlu tutulamaz, esas sorumlu statükocu askeri-sivil bürokrasidir" tezinin hiçbir karşılığı yok denemezdi.

Oligarşinin AKP'nin başını çektiği kanadı ile statükocu diğer kanadı arasındaki, kimi zaman satranç oyunu inceliğinde, kimi zaman deve güreşi hoyratlığında sürüp giden sınıfsal mücadelede; Cumhurbaşkanlığı seçimi, 367 krizi, 27 Nisan e-muhtırası vs. derken bir noktada kozların yer değiştirdiğine, stratejik üstünlüğün hükümete naklolduğuna, AKP'nin artık sadece hükümet değil, iktidar da olduğuna tanık olundu. Azıcık politik izan sahibi herkes bilmektedir ki, bu sürecin kırılma noktası esas olarak Dolmabahçe mutabakatıdır.

Politik güç dengesindeki bu değişikliğe rağmen, hükümet yandaş çevrelerin ve liberallerin oluşturduğu sözde "demokrasi" korosu, askeri vesayetin güç yitirmeksizin mevcudiyetini koruduğunu, dolayısıyla demokratikleşmeyle bağdaşmayan gelişmelerin, özellikle de Kürt halkına karşı sürdürülmekte olan inkâr – imha politikalarının mesuliyetinin AKP'de olmadığını ileri sürmeye devam ettiler, halen de ediyorlar.

İşte AKP'nin YAŞ zaferi, Dolmabahçe mutabakatını hasıraltı eden, hükümeti hala vesayet altındaki bir mahcur gibi tasvir eden bu propagandanın ikiyüzlülüğünü, sahtekârlığını tartışma götürmez biçimde ortaya koymak bakımından bir dönüm noktası olarak değerlendirilebilir.

Bu propagandayı utanmazca sürdürmekte olan hanımefendi ve beyefendiler,

- Yasama ve yürütmeyi bütünüyle elinde bulunduran (Mecliste muktedir bir çoğunluk + Hükümet + Cumhurbaşkanlığı),

- Yargıyı önemli ölçüde eline geçiren (Anayasa Mahkemesi + Yargıtay) ve referandumda "evet" çıkması durumunda bütün yargı avucunun içine alacak olan,

- Askeriyenin komuta kademesini kendisi belirleyen, beğenmediklerini tasfiye eden,

- Üniversitelere bütünüyle hakim olan (YÖK + Üniversitelerarası Kurul)

AKP'nin memlekette olan bitenden, durmaksızın akıtılan kandan birinci derecede mesul olduğunu kabul etmek için acaba daha ne istemektedirler?

Somut durumun analizi illa "vesayet" gibi hukuki bir kavram üzerinden yapılacak ise, gelinen aşamada denmelidir ki; vesayet altındaki kısıtlı -yani hükümet-, vasisini -yani askeriyeyi- pataklamak suretiyle rüşünü ispat etmiş, hem hak ehliyetinin hem de fiil ehliyetinin mevcut olduğunu cümle aleme göstermiştir.

Dolmabahçe mutabakatından bu yana söylediğimiz gibi, Fırat'ın doğusunda da batısında da akan her damla kan ve gözyaşından AKP birinci derecede sorumludur. Bu saatten sonra bunun aksini ileri süren, aşağılık bir yalancı ve halk düşmanından başka bir şey değildir.

